

Sınıf Mücadelesi

Aylık
işçi gazetesi

02 Nisan 2026

Sayı: 324

Fiyatı: 50 TL

BÜTÜN ÜLKELERİN İŞÇİLERİ, BİRLEŞİN!

**Sendikacılar,
gazeteciler serbest bırakılsın!**

AKP hükümeti hız kesmeden bir yandan CHP'li belediye başkanlarına, yöneticilerine yönelik yargı operasyonları yaparken diğer yandan işçi sınıfından yana sendikacıları, gazetecileri, solcuları gözaltına almaya, tutuklamaya devam ediyor. Bir ay önce de Ezilenlerin Sosyalist Partisi'ne yönelik yapılan polis operasyonunda, içinde birçok DİSK Limter-İş yöneticisi, ETHA gazetecileri, ekoloji militanları, BEKSAV'lı sanatçının ve eski milletvekilinin bulunduğu 77 kişi tutuklandı.

BİZ KİMİZ?

Bugün kapitalist topluma egemen olan anlayış sömürücü, ırkçı, gerici, baskıcı ve cinsiyetçi zorbalığa dayanmaktadır. İnsanlık için tek çıkış yolu komünizmdir. Bu siyasetin, Stalinizmin politika ve uygulamalarıyla ortak bir yönü yoktur.

Sınıf Mücadelesi, işçi sınıfı tarafından uluslararası düzeyde kurulacak bir komünizmden yanadır; Stalinizmin "Tek Ülkede Sosyalizm" hayaline karşılık, komünizmin uluslararası bir düzeyde mümkün olacağını savunur.

Sınıf Mücadelesi, insanlığın kurtuluşu olan komünizmi, kadın ve erkeklerin her türlü sömürü ezme-ezilme ilişkisinden, ayrımcı uygulamalardan kurtuluşu olarak anlar. Başta Kürt ulusu olmak üzere ulusların kendi kaderlerini tayin hakkını savunur.

Sınıf Mücadelesi, kapitalistlerin kârı uğruna işçilerin sömürülmesine hizmet eden burjuva devlete, meclise, mahkemelere, orduya ve polise karşıdır.

Sınıf Mücadelesi, sendikaların devletten bağımsızlığını ve sendika içi demokrasiyi savunur. İşçilere ihanet eden sendika bürokratlarına karşı mücadele eder; sendikaların yeniden birer işçi örgütü haline gelmelerini savunur.

Sınıf Mücadelesi, tüm işçilerin, emekçilerin ve yoksulların öz çıkarlarını savunacak ve işçi sınıfına dayanan devrimci bir işçi partisinin kurulmasını amaçlar.

Sınıf Mücadelesi, uluslararası işçi sınıfının partisi olacak olan IV. Enternasyonal'in yeniden kurulmasını savunur; bu amacı paylaşan devrimci örgütlerle birlikten yanadır.

Sınıf Mücadelesi'nin savunduğu görüşler bunlardır. Bu nedenle bu gazeteyi savunanlar Troçkisttir. Marks, Engels, Lenin ve Troçki'nin geleneğine bağlıdırlar; enternasyonalist komünisttirler.

Başyazının devamı:

Gaziantep'li dokuma ve tekstil işçilerinin önderi bağımsız Birleşik Tekstil. Dokuma ve Deri İşçileri Sendikası (BİRTEK SEN) Başkanı Mehmet Türkmen 17 Mart'ta tutuklandı. Mehmet Türkmen Gaziantep'te tekstil işçileri arasında tanınmış bir sendikacı. 1996 yılında Üaldı Dokuma işçilerinin mücadelesinde yer aldı. DİSK Tekstil işçileri sendikasında çalıştı. 2021 yılında patronların talebi üzerine sendikadan "uyumsuzluk" gerekçesiyle atılınca bağımsız sendika örgütlenmesine yöneldi. Bu tutuklanması ilk değil. Şireci Tekstil patronunun şikâyetiyle 2025 yılında da tutuklanmıştı. Son olarak ücretleri, hakları ellerinden alınan Sırma Halı işçilerinin mücadelesini desteklemek amacıyla gittiği fabrikanın önünde yaptığı konuşmada "İşçiler aylardır maaşlarını düzenli alamıyorlar. Fazlasını değil sadece maaşının zamanında yatırılmasını istiyorlar. Karşılığında tehdit mesajları alıyorlar. Bu ülkeyi var edenler, sırtlarında taşıyanlar fabrikalarda çalışan işçiler. İşçileri tehdit etmekten vazgeçin. İşçileri insan yerine koymayı öğrenin. Bu memlekette patransanız, zenginseniz, işçinin hakkına çökebilirsiniz, güvenlik önlemi almayıp işçinin ölümüne sebep olabilirsiniz, cinayet işleyebilirsiniz, kimse size hesap sormaz. Bu ülkede yasalar zenginler için geçerli değil" dediği için tutuklandı.

Deutsche Welle Ankara muhabiri Alican Uludağ 20 Şubat'ta cumhurbaşkanına hakaretten ve "halkı yanıltıcı bilgiyi alenen yayma" bahanesiyle tutuklandı. Bir Alman haber ajansı muhabirinin tutuklanması iktidarın gözdağı operasyonlarında el yükselttiğinin ifadesi.

İstanbul Atatürk Havalimanı Dış Hatlar Terminali'nde 28 Haziran 2016'da İŞİD militanlarının saldırısında 45 kişi ölmüş 200'den fazla kişi yaralanmıştı. Yargıtay 45 kişinin ölümüne sebep olan sanıklara 46 kez ağırlaştırılmış 2 bin 604 yıl hapis cezası alan 6 sanığın tahliyesine hükmetti. Alican Uludağ 2024 yılının sonunda NOW TV'de bunu haber yapmıştı. Cumhurbaşkanlığına bağlı Dezenformasyonla Mücadele Başkanlığı tahliyelerin "terör faaliyetini kapsamadığını", saldırının faili olmadığını dolayısıyla asılsız iddialarda bulunduğunu açıkladı.

BirGün gazetesi Ankara muhabiri İsmail Arı da "halkı yanıltıcı bilgiyi alenen yayma" gibi ucu açık bir suçlamayla 21 Mart'ta tutuklandı. Haberde suç olsa bile tutuklanmayı gerektirmeyen bir eylemdir. İsmail Arı Kızılay'daki, kamu vakfı statüsündeki Yunus Emre Vakfı'nın naylon faturalarla soyulduğunu açığa çıkartmış, depremde yaşanan ihmalleri, sorumluluk zincirini ve adalet arayışını görünür kılan haberleriyle kamuoyunda etkili olmuş birçok kez ödül almış bir gazeteci. Tutuklanmaya gerekçe ise, Bilal Erdoğan'ın ve Erdoğan ailesinin yönettiği vakıflarla ilgili haber yapmış olmasıdır. Gazeteci haber yapıp bunu yaymak dışında başka ne iş yapar?

Bütün bu tutuklamalar, işçilere ve iktidara muhalefet eden gençlere, kitlelere gözdağı vermeyi amaçlamaktadır. Fiili sansür uygulamasıdır. Halkın haber alma özgürlüğünün kısıtlanmasıdır. İşçileri sendikasızlaştıran, sendikalarda bürokratları kollayan AKP, basınının büyük bölümünü denetimi altında tutmaktadır. Bu düzene çomak sokan her sendikacı, gazeteciyi sudan bahanelerle saf dışı bırakmaya çalışmaktadır. Sınıfına ve haberlerine sahip çıkanlar olduğu sürece AKP devleti başarılı olamayacak. (28.03.26)

Emekçinin Gündemi

Madenci mücadeleyle haklarını aldı

İzmir Kınık'ta bulunan Özyeğin ailesine ait Polyak Madencilik geçtiğimiz yıl küçülme bahanesiyle bin 700 işçiyi işten çıkarttı. Özyeğin ailesine Fibabanka, Fina Enerji, Fiba Retail (Marks&Spencer, GAP) ve Swissotel The Bosphorus gibi 30'a yakın şirket bulunuyor.

Aralık 2025'te Özyeğin ailesine ait FİBA Holding hisselerini 20 bin lira sermayeli göstermelik bir Çinli şirkete (Hitehi) devretti.

Bu devir 100 lira karşılığında yapılmış, usulsüz bir işlemdi. Şirketin bu işletmeyi çalıştıracak mali bir yapısı yoktu. Nitekim şirket daha ilk ay bin 243 işçinin ücretlerini ödeyemedi. 20 Şubat'ta direnişe başlayan işçiler Kınık Kaymakamı ve Belediye Başkanının iki gün içinde ücretler ödenecek sözüne rağmen ücretlerini alamadı.

İşçiler Türk İş'e bağlı Türk Maden İş sendikasının oyalamalarına artık

inanmıyordu. İstifa ederek Bağımsız Maden İş Sendikasının öncülüğünde mücadeleye karar verdiler. Sendika ya işçilerin haklarını verin ya da biz madeni çalıştıracamız dedi. İşçiler arasında ise, çalışmak isteyen çalışsın istemeyen işçilere banka promosyonları, aylık ücretleri, izin vb. paralarını ve kıdem tazminatı verilsin talebi hakim oldu. Direniş, gözaltı, eylemlerin neticesinde 620 işçi geri dönmek istedi. Patron üç ay içinde işbaşı yaptırma sözü verdi. Diğer işçiler alacaklarını alarak işten ayrılmayı seçti. Özyeğin işçilerin alacaklarını (900 milyon lira) ödemek zorunda kaldı.

Sendika üç ay boyunca madende nöbet tutarak işletmenin yeniden çalışmaya başlaması sürecini takip etme kararı bulunuyor. (28.03.26)

Tek adam rejimini işçi değiştirir

280 çalışanı olan 40 yıldır üretim yapan bir Plastik fabrikasında çalışıyorum. Araba parçaları ve küçük plastik ürünler üretiliyor. Fabrika içerisinde taşeron da var. Sürekli işçi giriş çıkışları oluyor. Ücret başlangıç olarak asgarî ücret. Yan hak yok gibi bir şey. Patronun ve

müdürlerin keyfine kalmış durumda. Performans primleri veriliyor. Tabii ne kadar yalalaklık yaparsan, işçi arkadaşlarını şikayet edersen o kadar çok prim. Onu da belki alırsın. Yıllık ücret zammı mart ayında yapılıyor. Önce çevre fabrikalara bakıyorlar ona göre zam yapılıyor.

Geçen sene 15-20 işçi işten çıkmak için sendika üyesi oldular tazminatlarını alıp işten ayrıldılar. Bazı işçiler daha fazla para alabilmek için mahkemeye başvurmuşlar. Patronun 4-5 fabrikası daha var ama iş yok deniyor. Sipariş yok, o yüzden işçi çıkışları oluyor üretimin

yarısı durma noktasında. Bunda gerçeklik payı var ama zam ayı olması sebebiyle daha da köpürtülüyor. Patron ne derse o oluyor, aynı tek adam rejimi gibi. İşçiler yaşadıkları sorunlara şu anlık bireysel tepki veriyor, işi bırakıp gidiyor ya da sendika üyeliğine ve mahkemeye başvuruyor.

Çoğu işçi yasal haklarını bilmiyor. İş kazaları

oluyor. İş güvenliği konusunda fabrikanın katı kuralları var ama denetim yok. İşçiler çoğu zaman bu kurallara uymuyor bunun sebeplerden bir tanesi üretim adeti düşer ve laf söylerler, prim alamayız kaygısı. Diğeri düşük ücretlerin neden olduğu boş vermişlik, umutsuzluk. Gelecek kaygısı var ama işçi gücünün farkında değil. Bu da umursamazlık olarak yansıyor.

Bu durumu tersine çevirmek işçinin bilinçlenmesiyle olabilir. İşten ayrılarak, mahkemeye durumumuz değişmez. Yeni fabrika yeni sorunlar demektir. Başarılı mücadeleleri, mesela Migros depo işçilerinin mücadelesine bakarak, olumlu deneyimleri örnek alarak düzeni değiştirebiliriz. (Bir işçi, 28.03.26)

Tekstil

Patronlara yaranamazsın!

İşyerinde meydancı olarak çalışan bir arkadaş vardı. Üç kişinin yaptığı işi tek başına yapıyordu. Sabah 08:30'da işbaşı yapıyordu. Önce patronların idari katındaki ofisleri temizliyor, tuvaletleri temizledikten sonra bir alt kata iniyordu. Orada modelhanenin tuvaletlerini temizliyor, modelhaneyi süpürüyordu. Daha sonra bir alt kata inerek model kumaş deposunun tuvaletlerini ve çalışma alanını temizliyordu. İnanılmaz derecede çalışkan biriydi; adeta "aşırı fedakâr" bir işçiydi.

Patronun evinin taşınması sırasında üç gün boyunca çalıştı. Bu süreçte belini incitti. Zaten daha önceden bir rahatsızlığı vardı; fitiği patlayınca ameliyat oldu. Uzun süredir tazminatını almak istiyordu. Kaç defa insan kaynaklarına gittiyse de, kendi isteğiyle ayrıldığı için tazminatını düşük verdiler. O da ameliyat sürecini fırsat bilerek kıdem tazminatını aldı. Sadece bir ay istirahat etti.

Şimdi işe gelmiyor, gelmeyeceğini de söyledi.

Hep aşırı çalışmamızı istiyorlar

Onun yerine bir temizlikçi aldılar. Yeni gelen kişi normal çalışıyor ancak işleri yetiştiremiyor. İş yerinde seçilen temsilciler hemen imza toplayıp eski çalışanı geri getirmeyi önerdiler. "Bu yeni arkadaş iyi temizlemiyor" dediler. Buna karşılık bazı işçiler temsilcilere tepki gösterdi: "Bu arkadaş normal çalışıyor, önceki kişi üç kişinin işini yapıyordu. Neden birinin ekmeğiyle oynuyorsunuz?" diye tartışma çıktı.

Temsilciler ise "Biz öyle demek istemedik, hem bu arkadaş çalışsın hem de diğer arkadaş geri gelsin diye imza toplayalım" şeklinde açıklama yaptı. Pazartesi günü yapılacak işçi toplantısında, yeni gelen çalışana yardımcı olması için eski çalışanın geri getirilmesi konusunda ısrar edeceklerini söylediler.

İşler biraz açıldı

Modelhanede ayrıca model makineciye ihtiyacı var. Yıllardır bu pozisyon için alım yapmıyorlardı ama internet üzerinden ilan verdiler. Gelen model makineciler denendi. Beğendikleri kişiler 55 bin TL maaş istedikleri için alınmadı. 50 bin TL isteyenler ise yeterli bulunmadı. Modelhanede en yüksek verilen maaş 48.000 TL olduğu için "iş barışını bozmak istemiyoruz" diyorlar.

Bu nedenle hafta sonları, özellikle cumartesi günleri mesaiye bırakıyorlar. Ancak bu maaş seviyeleriyle iyi bir makineci bulmaları zor görünüyor. Yılbaşında yapılan zam da piyasanın altında kaldı. İşlerin durgun olması nedeniyle kimse ses çıkarmadı. Patron, mevcut çalışanların memnun olduğunu düşündüğü için yeni alınacak makinecilerden de düşük maaşla hızlı ve kaliteli iş bekliyor. Ne kadar maaş, o kadar iş! (Bir işçi, 28.03.26)

Siyasetin Gündemi

Saraçhane: Buradayız AKP!

Ekrem İmamoğlu'nun tutuklanmasının birinci yılında Saraçhane Meydanında ve Ankara başta olmak üzere çeşitli illerde mitingler oldu. Saraçhane, düzenlenen 99'uncu "Millet İradesine Sahip Çıkıyor" CHP mitingi sayıldı. Miting, sol partilerden sendikalara, feminist gruplardan muhalif burjuva partilerine kadar geniş bir yelpazeyi içine alarak "ortak" hale getirilmeye çalışıldı. Üniversite gençliği yine en coşkulu kortej oldu.

Soğuk havaya rağmen dört saate yakın süren etkinlikte temsili olarak bileşenlere kürsüden selamlama yapma hakkı verildi. Öğrenciler adına konuşma yapıldı. Ankara Belediye başkanı konuştu.

Mitingin kitleliliği ve kitleliliğindeki sol ağırlığı geçen yıla göre artmış olsa da, gözaltı ve tutuklanma riskinin de artmış olması kitle üzerinde etkili olduğunu, gazetecilerin mitinge katılanlara soru sorduklarında yanıt almakta zorlandıklarını söylemelerinden anlıyoruz. Geçen yıl olduğu gibi sol grupların bu yıl Taksim yönüne bir zorlaması olmamıştır.

Mitinge sol grupların siyasi kortejleriyle katılmasının, CHP'ye açık siyasi desteklerinin birbirleriyle yarışır şekilde abartılı olmasını kaydedelim. DEM partinin temsili katılımını da hatırlatalım. İşçi sınıfının

19 Mart'ın birinci yıl dönümünde Saraçhane'de miting

taleplerini alana yansıtmadaki isteksizliğini unutmayalım.

Bu siyasi hali değerlendirme hakkımız saklı kalmak koşuluyla diyebiliriz ki, CHP, muhalefetin liderliğini eline almakta mesafe kat etmiş, "kurtuluş yok tek başına" sloganını İmamoğlu'na bağlamaya devam etmektedir. Kitle seferberliğini Çanakkale mitingiyle 100 mitinge ulaştıran CHP için İmamoğlu'nun serbest kalması ve cumhurbaşkanlığına aday olması her şeyin başında geliyor. Her konu dönüp dolaşp İmamoğlu'na geliyor. Adalet Bakanı'nın sahip olduğu taşınmazlarla ilgili tapu kayıtlarını açıklanmasını

saymazsak, bu mitingler kitlelerin acil talepleriyle pek az ilgilidir ve kitlelerin öfkelerini 'doldur boşalt' işlevi görmeye eğilimlidir.

Yine de CHP ve DEM parti liderliklerinin hesapları bir kenara, 18 Mart Saraçhane, 21 Mart Yenikapı Newroz mitingleri kitlelerin karşılanmayan isteklerinin ifadesi olmuş, AKP-MHP iktidarından bunalan yüz binler taleplerini haykırmaktan geri durmamıştır. "Kurtuluş yok tek başına, ya hep beraber ya

hiçbirimiz" sloganının gerçek anlamı burada yatıyor.

Alanlarda olmaya devam etmek ve taleplerinde ısrarcı olmak büyük çoğunluğu işçi-emekçi olan bu kitlenin kendi öz taleplerini de gündeme getirmesi için umutlu olmamıza imkân veren bir zemin yaratmaktadır. Ama CHP'den işçi sınıfı haklarını savunmasını beklemek "ölü gözünden yaş beklemeye" benzer. Hem AKP hükümetinin baskılarına son vermek hemde emekçilerin haklarını elde etmek ancak ve ancak işçi sınıfının üretimden gelen gücünü kullanmasıyla mümkündür. (28.03.26)

Başsavcı ödüllendirildi, bakan oldu!

Akın Gürlek henüz 44 yaşında ama adı ve ünü sanırız yakında Türkiye dışında da duyulacak. Avrupa İnsan Hakları Mahkemesi, kuruluşlarca tanınıyor kuşkusuz. Çok önemli davaların yargıçydı. Akın Gürlek ağır ceza hakimi olarak ve ardından İstanbul Cumhuriyet Baş Savcısı olmasıyla birlikte kamuoyunun bilinen birçok davasında kritik rol aldı: Demirtaş davasında, avukatlara ceza verilen davada, (bir avukat bu davayı protesto etmek için açlık grevinde hayatını kaybetti), CHP'nin tanınmış İstanbul il başkanı Canan Kaftancıoğlu'nu cezalandırarak siyasetten men ettiren davalarda savcı ya da hakim oydu.

Barış Akademisyenlerine ceza verilen mahkemede görevliydi. Muhalif gazeteci Can Dündar'ı yurtdışında olması sebebiyle "kaçak" ilan edip mallarına el koymaya o karar verdi. Türk Tabipleri Birliği Başkanına hapis cezası verdi, CHP milletvekili ve gazeteci Enis Berberoğlu'nun beraat kararına itiraz etti. İrili ufaklı birçok davanın ardından, CHP'nin cumhurbaşkanı adayı ve İstanbul Büyükşehir Belediyesinde iki dönemdir başkanlık yapan Ekrem İmamoğlu'nu tutuklayan o oldu. 402 kişiyi bulan binlerce sayfalık iddianameyle açılan

davanın ilk duruşması bugün itibariyle 14 gündür devam ediyor ve daha ilk duruşma olmasına rağmen günlerce sürecek.

Kürtlere, muhalif gazetecilere, avukatlara ve özellikle CHP'ye karşı keskin bir tavır alarak elinde bulunan yetkileri hükümet lehine kullanmaktan çekinmeyen Akın Gürlek, mükâfat olarak Şubat ayında Adalet Bakanı yapıldı. Adalet Bakanı oldu ama...Akın Gürlek başsavcı olduğunda eşi de çocuk ceza mahkemesinden finans piyasaları kuruluna atandı. Ki bu atama olağan bir uygulama değil. Üstelik uzmanlığı finans konusu olmayan bir hakimin borsa dahil sermaye piyasasına müdahalede yetkili bir kurula atanması, elde edilen servetin kaynağı olarak gösteriliyor.

Akın Gürlek'in bakan olmasından sonra, bir başka yönünün olduğu da ortaya çıktı: Emlak zenginiymiş. Henüz 44 yaşında olan bir devlet bürokratinin sadece kendi üstüne kayıtlı veya pasif kayıtlı (sahip olmuş ama satmış) mülkiyetinin ederinin 500 milyon liraya yakın olduğu CHP Genel Başkanı tarafından iddia edildi. Hesaplamışlar 144 yıl maaşını biriktirse ancak sahip olabileceği bir servettir bu. Bakan bey icraatlarını boş beşe, inandığı ideallere bağlı olarak yapmamış, maddi karşılığını almıştır.

CHP Genel Başkanı tarafından açıklanan tapu

ID'leri yalanlanmasa da yeni bakan bu tapuları kabul etmedi ama peşinden tapu kayıtlarını sorgulayan biri tapu müdürü iki memur tutuklandı. Bakan, Erdoğan'ın emriyle susmayı tercih ettiği basında konu ediliyor. Zamana yayıp mevzuyu çürütmek istiyorlar.

17-25 Aralık 2013 yolsuzluk ve rüşvet operasyonu olarak bilinen AKP'li bakanların ve Tayyip Erdoğan'ın yolsuzlukla suçlandığı ve dava açılmadığı günlere benzer günlerden geçiyoruz. O zaman telefon ile açığa çıkan yolsuzluk ve rüşvetler olayları meclisten geçmediği gibi, yargıda da gereken soruşturmalara konu edilmemiştir. Montaj denilerek geçmişti.

Basın, meclis, araştırma yapacak kolluk tam olarak AKP devletinin denetimindeki kurumlar. Gürlek'in bakan olması da ona mahkemelerin hâkim ve savcılarını atama yetkisi veriyor. Ya da yargıçların görevden alınmasına imkân veriyor. Bu durumda kimi kim yargılayabilir? İşçi sınıfı bu adaletsiz düzeni tanıyor. İşçi sınıfı grev çadırlarını kurduğunda, haksızlıklara karşı fiili iş bıraktığında ya da sendikaya üye olduğunda polisin, hukuk ve adaletin her zaman ona karşı olduğunu, patronlardan yana tutum aldığını yaşayarak çok iyi biliyor. Bu kokuşmuş düzeni ancak işçi sınıfı değiştirebilir. (28.03.26)

Uluslararası Gündem

Emperyalist savaşa son!

İran ve Lübnan'da savaş tüm şiddetiyle devam ediyor. Körfez monarşilerini de etkiliyor ve Irak ile Suriye'yi yeniden alevlendirme tehdidinde bulunuyor. Filistin'de neredeyse üç yıldır durmaksızın süren savaş, Gazze'yi bir harabeye çevirdi. Dört yılı aşkın süredir Ukrayna'yı tahrip ediyor. 2019'dan beri Somali'yi ve aynı zamanda Sudan'ı da mahvediyor. Sahel ve Kongo'da neredeyse sürekli devam ediyor ve o kadar uzun süredir devam ediyor ki, ne zaman başladığını belirlemek zor.

Barut ve ölüm kokusu dünyanın atmosferini boğuyor. İran'a saldırarak, emperyalizmin liderleri Trump, Netanyahu ve onları takip eden daha küçük akbabalar bizi üçüncü dünya savaşına sürüklüyor.

Savaş, her şeyden önce, kapitalizmin normal işleyişidir. On yıllardır ABD, Avrupa ülkeleri, Çin, Rusya ve müttefikleri kaynaklar, pazarlar ve etki alanları için mücadele ediyorlar. Bazıları aslan payını almak için, diğerleri ise pastadan pay kapmak için. Her kriz, her yerel çatışma, rakiplerini zayıflatmak için bir fırsattır. Ekonomik yaptırımlar, siber saldırılar, siyasi müdahaleler ve vekalet savaşları, daha geniş çaplı bir çatışmanın habercisidir. ABD'nin İran'a suçladığı şey, ne gericiliği ne de diktatörlüğüdür, bu rejimin kendilerine karşı koymasındadır. İranlıların kaderini de Filistinlilerin kaderi kadar umursamıyorlar. Ancak İranlıların mollalar rejimine karşı verdikleri ne kadar cesur mücadeleyi, kendi çıkarlarını ilerletmek için kullanıyorlar.

ABD, İran'da kendi emrinde bir rejim istiyor. Aynı

şekilde, açlığa mahkûm ettikleri Küba'da da. Aynı şekilde, Cumhurbaşkanı Maduro'nun kaçırılıp New York'ta bir hapishanenin derinliklerinde çürüten Venezuela'da da. Aynı şekilde, Latin Amerika'da ve Grönland'da da. Aynı şekilde, Ukrayna rejimini de kontrol altına almak istediler ve bu da Rusya ile savaşa yol açtı.

İran'a karşı savaş, petrol tedarikinde tehdit altında olan Çin'e yönelik dolaylı bir saldırıdır. Bu, başlıca rakibini kontrol altında tutmak ve dünyanın hakimi olarak kalmak için Amerikan emperyalizminin yürüttüğü mücadelenin bir parçasıdır. Ve bu çatışma, bunun sadece bir aşamasıdır.

Resmi olarak Fransa, İran'la savaş halinde değil; bunun başlıca nedeni, Macron'un Trump ve Netanyahu tarafından bir fiili durumla karşı karşıya bırakılmış olmasıdır. Ancak Macron, bu duruma uyum sağlamakta gecikmedi. Charles-de-Gaulle uçak gemisinin Akdeniz'e gönderilmesinin sadece "savunma" amaçlı olduğuna nasıl inanabiliriz?

Orta Doğu'da bir sömürge gücü olmuş olan Fransa, Körfez ülkeleriyle savunma anlaşmaları imzaladı ve bu ülkelere askeri üsler kurdu. Neden? Çünkü Fransız kapitalistlerin Katar, Kuveyt ve Birleşik Arap Emirlikleri'nde devasa çıkarları var; bu ülkeler özellikle Fransız silahlarının en büyük alıcıları arasında yer alıyor. Yarın, Fransız askerleri belki de Dassault, Total ve Vinci'nin çıkarları uğruna Hürmüz Boğazı'nda ölecekler.

Kapitalistler tüm dünyayı bir savaş alanına dönüştürüyorlar. Bu bir çılgınlık, tüm insanlığa

karşı işlenmiş bir suçtur!

Zengin ülkeler, teknik ilerlemelerini ve bilgilerini, her yerde kendi refahlarına katkıda bulunan halkların yaşam koşullarını iyileştirmek için kullanabilirler. En yoksul ülkelere gelişme imkânı sunabilirler. Küresel ısınmaya karşı mücadele edebilir ve daha pek çok şey başarabilirler. Ancak onlar, güçlerini işçileri ve halkları köleleştirmek ve sömürmek için kullanıyor, çoğu zaman onları en temel ihtiyaçlarından mahrum bırakıyor, hatta onurlarını bile ellerinden alıyorlar.

Öyleyse, fanatikleri ve zorbaları suçlamaya kalkışacaksak, önce kendi ülkelerimizdeki, kapitalist kalelerimizdeki kâr, delice sermaye biriktirme ve iktidar fanatiklerini suçlayalım! Biz işçiler olarak, çocuklarımızın bir petrol boru hattının ya da stratejik bir pazarın kontrolü için birbirlerini öldürmelerini izlemekten hiçbir kazanç elde etmeyiz. Düşman kendi ülkemizde. Çatışmalardan spekülasyon yaparak benzin fiyatlarını artıran yönetim kurullarında. Doktor yetiştirmek ve öğretmen istihdam etmek yerine Rafale (Dassault'un ürettiği savaş uçağı) ve nükleer denizaltılar üretilmesini emreden hükümetin başında. Gençliğimizi kapitalist kârların kurbanı olmaya hazırlayan ordunun başındadır.

Yürütmemiz gereken tek savaş, bizi yöneten sömürücü ve savaşçı çeteyi etkisiz hale getirecek olan savaştır. Fransa, Avrupa, Amerika Birleşik Devletleri ve dünyanın dört bir yanındaki işçiler, bu düzeni devirmek için sınırların ötesinde birleşelim! (LO, 12.03.26)

Bombaların altındaki halk

Haftalar geçtikçe İran halkı, rejimin hiç azalmayan baskısının yanı sıra, ABD ve İsrail ordularının bombardımanlarına maruz kalıyor.

Devlet, halkın korunması için hiçbir önlem almıyor, ülke dışıyla iletişim kesilmiş durumda. Endişe hiç dinmiyor. Herkesin hayatı, özellikle başkent Tahran'da, bombaların düşeceği yerlere ve hareketlerin tesadüflerine bağlı gibi görünüyor. Yaşam normale döner dönmez, ölümcül bombardımanlarla aniden kesintiye uğruyor. Her dışarı çıkışta, geri dönmeme korkusu ya da yıkılmış bir odanın enkazında patlamada ölen çocuklarını bulma korkusu var; tıpkı dört küçük kıızı olan ve bunlardan sadece bir tanesi hayatta kalan o babanın yaşadığı gibi.

ABD, 18 Mart'ta ilk kez yeni sığınak karşıtı bombalarını kullandı; bu derin delici bombalar, ABD Hava Kuvvetleri tarafından "artırılmış hayatta kalma kapasitesi, güçlendirilmiş öldürücülük ve akıllı ateşleme sistemi"ne sahip olarak övülmüştü. 21 Mart'ta İran Sağlık Bakanlığı 1.500 sivilin öldüğünü, ABD merkezli bir Sivil Toplum Örgütü ise 3.000'den fazlasının öldüğünü, bunların %15'inin çocuk olduğunu açıkladı. 23 Mart

Pazartesi günü, özellikle konut binalarında en az 175 kişinin hayatını kaybetmesiyle son derece kanlı geçti. Savaşın başlangıcından bu yana İran Kızılayı, 50.000'den fazla konutun hasar gördüğünü tahmin ediyor.

Savaş ve ithalatın durması, su ve ilaç kıtlığına yol açıyor. Organ nakli yapılan hastalar artık reddi önleyici tedavi bulamıyor. Yükün altından kalkamayan hastaneler, ameliyatları iptal ediyor ve

Bu şekilde onlarca doktorun tutuklandığı ve bir ameliyat hekiminin idam tehdidi altında olduğu bildiriliyor.

Çünkü baskılar devam ediyor. Hapishaneler, emperyalizmin hizmetinde çalıştığı iddia edilen insanlarla doluyor. Savaş, milliyetçilik duygusunu güçlendiriyor ve her türlü muhalefetin yok edilmesini kolaylaştırıyor. Rejim, 18 Mart haftasında Fars yeni yılı olan Nevruz bayramı kutlamaları sırasında

Tahran banliyösü, 21 Mart

aşılama kampanyalarını durduruyor. Bazıları bombardımanlardan zarar gördü; hâlâ çalışabilenler ise yaralıları da tedavi etmek zorunda. Dünya Sağlık Örgütü (DSÖ) sağlık hizmetlerine yönelik 18 saldırı kaydetti; bu saldırılarda sağlık çalışanları arasında en az sekiz kişinin öldüğü bildirilirken, Sağlık Bakanlığı 300 sağlık merkezinin vurulduğunu belirtiyor. Hastaneler, göstericilere yardım eden sağlık çalışanlarının tutuklanması ve infaz edilmesiyle Ocak ayında zaten kadro kaybına uğramıştı.

toplanmalara göz yummuş gibi görünüyor, oysa sokağa çıkma yasağını çiğneyenlere ateş açacağını duyurmuştu. Ancak Mart ayı boyunca, çeşitli bahanelerle, ocak başında başlayan harekete katılanlar ve yakınlarına yönelik onlarca tutuklama gerçekleştirildi.

Kamuya açık idamlar yeniden başladı. Üç genç, 8 Ocak'taki gösterilere katıldıkları gerekçesiyle işkence altında verdikleri itirafların ardından 19 Mart Perşembe günü asıldı; 16-17 yaşlarındaki üç genç ise idam cezasıyla karşı karşıya.

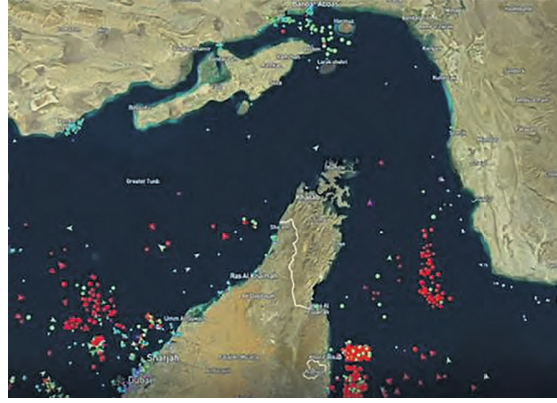
Halk, emperyalist bombardımanlar ile iktidarın baskısı arasında sıkışıp kalmış durumda. (LO, 25.03.26)

Trump müttefiklerini devreye sokmak istiyor

14 Mart'tan bu yana Trump, diğer Batı ülkelerinin deniz kuvvetlerinden Hürmüz Boğazı'nı kontrol etmesine yardım etmelerini istiyor. Çünkü, genişliği sadece otuz kilometre olan bu boğazdan, dünya petrol ve gaz trafiğinin beşte biri ve Körfez ülkeleri için gerekli tüm trafik geçmektedir. İsrail ve ABD'nin İran'a karşı başlattığı savaş, bu trafiğin büyük bir kısmını kesintiye uğrattı. İran ordusu, tahmin edilebileceği gibi, "izinsiz" ticari gemilere ateş açmakla tehdit ettiğinden, yüzlerce gemi boğazın iki ucunda beklemektedir. Sadece birkaç düzine gemi, özellikle Çin ve Hindistan'a giden petrol tankerleri, geçiş izni alabilmiştir. Buna karşılık, en az üç gemi bombalanmış, altı denizci hayatını kaybetmiş ve hasar gören gemiler terk edilmiştir. Şu ana kadar demirlemiş gemilerin çoğunun tehdit edilmediği doğrudur. Bu anlamda, bombalanan halklar için ne kadar acımasız olursa da, bu savaş "sınırlı" kaldı, ama ne zamana kadar?

Trafiğin kesilmesi, yakıt fiyatlarının hemen yükselmesine yol açtı; bu, yakıtın tükenme riski olduğu için değil, petrol şirketleri ve her zamanki finans akbabalarının bu risk üzerine spekülasyon yapması nedeniyle oldu. Bu kesinti ve beraberindeki spekülasyon, zaten kötü durumda olan dünya ekonomisini daha da sarsıyor. Oysa Trump, petrol ve

gübrelerden mahrum kalan yoksul ülkelerin boğulmasını umursamasa da, Amerikalı kapitalistlerin, petrol şirketlerinin ve onların kârlarının sağlığı ile Wall Street'in iyi durumundan sorumlu tutulmalıdır. Bu nedenle, kesintiye neden olan Trump, Hürmüz Boğazı'nda serbest dolaşımın yeniden sağlanmasını talep etmek istiyor. Ancak İran'a yağdırılan tonlarca bombaya rağmen, bu devletin teslim

Hürmüz Boğazı'ndaki trafik neredeyse tamamen durmuş durumda. (noktalar = tankerler)

olmasını sağlayamadı. Bu koşullar altında, boğazı açmak, her türden çok sayıda gemiyi içeren geniş çaplı bir askeri operasyon gerekecektir. Güçlü konumuna rağmen, Amerikan ordusu bunu tek başına yapabilecek durumda görünmüyor ve Trump, diğer ülkelerin de bunun masraflarını paylaşmasını istiyor. Bu nedenle Fransız, İngiliz, Alman, İtalyan, Japon ordularına ve hatta biraz ironik bir şekilde Çin deniz kuvvetlerine işbirliği çağrısı yapıldı.

17 Mart Salı günü, bu farklı ülkelerin tüm yetkilileri, Amerikan teklifini az çok

diplomatik bir şekilde reddettiler. Ve Trump'ın onları önceden uyardıktan sonra savaş ilan ettiği ve İran'ın direniş kapasitesi konusunda ciddi bir yanılgıya düştüğü için, bu işin üstesinden kendi başına gelmesi gerektiğini vurguladılar... Ancak Fransa, Almanya, İngiltere, İtalya, Avustralya vb. bu devletler, ABD ile sıkı bağlara sahip. Aslında Venezuela'nın ardından İran'ın da hizaya getirilmesini destekliyorlar, Hürmüz

Boğazı'nın yeniden açılmasına ihtiyaçları var ve Körfez ülkeleriyle iş ilişkileri içindeler. Son olarak, ABD'nin tek başına savaşmasına izin veremezler çünkü savaşa katılmazlarsa, savaşın kazançlarından ve paylaşımından da mahrum kalırlar.

Aynı konuşmada, savaşı tek başına kazanabileceğini ve hatta çoktan kazandığını iddia ederken, ikinci sınıf güçlerden yardım ve fon talep eden Trump'ın çelişkilerini elbette istediğimiz kadar vurgulayabiliriz. Ancak operasyonlar ve övünmeler arasında yaşanan bu çelişki, çatışmanın genelleşmesine yol açmakta ve er ya da geç, müttefiklerinin emirlerine boyun eğmek zorunda kalacak olan Avrupa ülkelerinin deniz kuvvetlerinin sözde savunma amaçlı müdahalesine yol açacaktır. (LO, 18.03.26)

Sınıf Mücadelesi'nin Sözü

İran: ABD'nin saldırganlığı

İran: ABD'nin saldırganlığı

Emperyalizmin yöneticileri İran'a karşı savaş başlatmış olsalar da, bunun nedeni ne İslam Cumhuriyeti'nin bir diktatörlük olması ne de nükleer programıdır.

İranlı yöneticiler ABD'nin peşine takılmayı reddediyorlar ve 90 milyondan fazla nüfusu ve güçlü sanayi kapasitesiyle İran, ABD'nin hâkimiyetine karşı koyabilecek bölgesel bir güçtür. ABD ile İran arasındaki ilişkilerin tüm tarihi, ABD'nin kapitalistlerinin

çıkarlarını ne pahasına olursa olsun dayatma isteğiyle şekillenmiştir; ancak bu, İran rejimiyle işbirliğinden her zaman kaçındıkları anlamına gelmez.

ABD'nin denetiminden Şah'ın devrilmesine

1953'te CIA, dönemin İran Başbakanı Muhammed Musaddık'a karşı bir darbe düzenledi. Musaddık ne komünist ne de İslamcıydı. Avrupa'da eğitim görmüş, büyük bir toprak sahibi olan liberal bir milliyetçiydi. Ancak İngiliz AIOC (Anglo-Iranian Oil Company) şirketi tarafından işletilen İran petrolünü kamulaştırmaya cesaret etmişti ve bu da ona

büyük bir halk desteği kazandırmıştı.

İngilizler ve Amerikalılar, Mossadegh'in devrilmesini organize ettiler ve Şah'ın, yani Farsça'da kral anlamına gelen Şah'ın

1953 darbesi sırasında askerler Şah'ın portresini sergiliyor.

iktidarını güçlendirdiler. Şah'ın ordusu, ABD tarafından donatıldı ve eğitildi; böylece İran, Orta Doğu'daki önemli askeri araçlarından biri haline geldi.

Ülke içinde ise siyasi polis Savak, ister liberal milliyetçiler, ister solcu militanlar, ister çeşitli akımlardan komünistler, Stalinistler veya Maoistler olsun, siyasi muhalifleri tutuklayıp işkence ediyordu.

1978'de, çarpıcı sosyal eşitsizliklere ve siyasi diktatörlüğe tepki olarak, ülkeyi sarsan derin bir protesto hareketi patlak verdi. Bu protesto, grev yapan ve işçi konseyleri aracılığıyla örgütlenen petrol ve büyük

sanayi merkezlerindeki işçileri, solcu kent küçük burjuvazisini, esnafı ve yurtdışında sürgünde bulunan Ayetullah Humeyni'nin liderliğini yaptığı mollalar ağı tarafından yönlendirilen yoksul kesimleri bir araya getirdi.

Ayetullah Humeyni, dini liderlerden oluşan bir ağ aracılığıyla, anti-emperyalist mücadelede birlik adına sol partilerin sağladığı desteği de kullanarak, protestoların lideri olarak kendini kabul ettirdi.

Acımasız bir baskıya ve binlerce kişinin ölümüne rağmen, isyan giderek derinleşti. Ocak 1979'da ABD, Şah ve yakınlarının kaçmasına yardım etti. Aynı zamanda Humeyni, ülkenin başına geçmesi için Fransa'daki sürgünden geri getirildi. Siyasi geçiş, siyasi bir boşluk istemediği için ABD ile bağlantılı İranlı generallerle müzakere edildi. Humeyni ise ne devlet aygıtını yıkmak ne de iktidarını halkın gücüne dayandırmak istiyordu.

Emperyalist karşıtı söylemle gelen gerici bir rejim

Humeyni tarafından kurulan rejim derin bir halk isyanına dayanarak kuruldu ve

bu isyandan, bugün tamamen ortadan kalkmamış bir sosyal taban elde etti. Ancak ilk adımları, boyun eğmeyi reddeden kadınları, örgütlü işçileri, Kürtler dahil ulusal azınlıkları ve kendisini desteklemiş solcu militanları bastırmak oldu.

İslam Cumhuriyeti, doğduğu andan itibaren gerici, işçi düşmanı ve sosyal düzeni koruyan bir diktatörlük oldu. Bununla birlikte, bu rejim “büyük Şeytan”a karşı milliyetçi, Amerikan karşıtı ve “küçük Şeytan”a karşı İsrail karşıtı bir söylem sürdürdüğü için ABD ile ilişkileri çok çabuk gerginleşti.

Böylece emperyalist liderler bu rejimi zayıflatmak için her şeyi yaptılar. 1980'de Iraklı Saddam Hüseyin'i komşusu İran'a karşı savaş başlatmaya teşvik ettiler. Hiçbir zaman sinizmden geri kalmayan Batılı güçler, iki ülke arasında bir denge sağladılar; Amerikalılar da dahil olmak üzere silah satıcıları her iki tarafa da satış yaptılar. Bu savaş sekiz yıl sürdü. Bir milyon kişinin ölümüne yol açtı ve her iki ülkenin halkına büyük acılar yaşattı.

Sonraki on yıllarda, görünen muhalefetin arkasında, ABD ile İran arasında aslında pek çok işbirliği fırsatı oldu. İslam Cumhuriyeti liderlerinin anti-emperyalizmi – halka dini ahlakı vaaz eden, ancak özel hayatlarında Batı yaşam tarzını taklit eden ve çocuklarını Kuzey Amerika'ya okumaya gönderen zengin din adamları – esas olarak, dünyayı yöneten

güçler topluluğunda eşit bir şekilde kabul edilme arzularını yansıtmaktadır. Amerikalı liderlere gelince, onlar bir bölgesel gücü diğerine karşı desteklemekten hiç vazgeçmediler; her biri, sırasıyla Irak, Lübnan, Afganistan, Suriye veya İran'ı harap eden emperyalist müdahalelerin yarattığı kaos içinde kendi oyununu oynuyordu.

İran-İrak Savaşı sırasında bir siperdeki İranlı askerler.

Böylece, 2000'li yılların ortalarında Irak'ta Saddam Hüseyin rejimini devirdikten sonra ABD, İran'ın desteklediği Şii partiler ve milis güçlerine dayanan din temelli bir hükümet kurdu. 2014 yılında, ABD politikasının Irak'ta iç savaşa yol açması ve IŞİD örgütünün ortaya çıkmasından sonra, İran ve ABD, Musul ve diğer Irak topraklarını geri almak için on binlerce Şii milisinden oluşan bir askeri gücü ortaklaşa destekledi. Bugün yeni olan şey, Amerikan emperyalizminin dünya düzenini kendi isteğine göre yeniden düzenlemeye, yeterince itaatkar olmayan tüm rejimleri boyun eğdirmeye veya yıkmaya, Çin'in kaynaklara ve pazarlara erişimini ne pahasına olursa

olsun engellemeye, dünyanın her yerinde kapitalistlerinin hakimiyeti için vazgeçilmez gördüğü tüm toprakları ele geçirmeye yönelik saldırısıdır.

Amerikanların büyük sopası

Orta Doğu'da, 7 Ekim 2023'ten bu yana İsrail'in elde ettiği askeri başarılar, Hamas'ı zayıflatan Gazze'nin yıkımı, Lübnan'daki Hizbullah'ın uğradığı yenilgiler ve

Suriye'de Beşar Esad'ın düşüşü, geçen Haziran ayında İran'a karşı yürütülen On İki Gün Savaşı'nın etkileri, Trump ve Netanyahu'ya, mollalar rejimine doğrudan saldırabilecekleri düşüncesini vermiş görünüyor. Hedefleri ne olursa olsun, bu rejimi devirmek, hatta sadece zayıflatmak ya da devlet aygıtı ve ordunun içinde kendileriyle işbirliği yapmaya hazır bir ekip ortaya çıkarmak olsun, emperyalizmin liderleri ülkeyi parçalamak ve tüm insanlığı tehdit eden genel bir askeri çatışmayı başlatan riski göze aldılar.

(LO, 12.03.26)

Güncel... Güncel... Güncel...

Fransız birlikleri Orta Doğu'dan dışarı!

Macron, bakanları ve sözcüleri, Körfez'de devam eden savaşla ilgili tutumlarını ihtiyaçlara göre belirtiyorlar.

Haberleri takip eden, savaştan korkan ve muhtemelen oy kullanan geniş halk kitlesine yönelik olarak hükümet, Fransız vatandaşlarının savunulmasından bahsediyor. Trump'ın kimsenin görüşünü almadığını vurguluyor. Macron, ancak çatışmalar sona erdiğinde müdahale edileceğinden konuşuyor ve evrensel barış, hukuka saygı ve bu tür şeyleri vaaz ediyor.

Diplomatik sahnede ise tavır biraz değişiyor. Fransa başta olmak üzere büyük Avrupa güçleri, 19 Mart'ta İran'ı masum ülkeleri bombalamakla, dünya barışını tehdit etmekle ve dünya ticaretini kesintiye uğratmakla suçlayan ortak bir açıklama imzaladı. Buna karşın metinde, ABD-İsrail ortak müdahalesini kınayan tek bir kelime bile yok; bu iki ülkenin metinde adları bile geçmiyor. Tarafını seçmek ve Amerikan tarafında müdahaleye hazırlanmak bundan daha açık olamazdı.

Sahada durum daha da net. Fransız ordusu fiilen çatışmalara zaten katılıyor. Her gün, silahlı ve ateş etmeye hazır Rafale savaş uçakları havalanıyor. Askeri yetkililere göre, bu uçaklar şu ana kadar onlarca İran insansız hava aracını ve füzesini düşürmüştür durumda. Fransız tespit sistemleri, radarlar, uydular veya gemiye yerleştirilmiş sistemler İran'dan gelen atışları tespit ediyor. Ve kim

bilir, İran'a doğru gidenleri de yönlendirmiyorlar mı?

Silahlı Kuvvetler Bakanlığı, bölgedeki Fransız güçlerini şöyle sıralıyor. Abu Dabi'de konuşlanmış, deniz üssü, hava üssü ve tanklar arasında dağılmış 900 asker, bu durumdan en doğrudan etkilenenler. Artık bölgede on iki Rafale savaş uçağı ve gerekli personel bulunuyor. Ayrıca Irak'ta, IŞİD ile mücadeleye yönelik Chammal operasyonu kapsamında 600 asker, zırhlı araçlar ve on adet Rafale savaş uçağı bulunmaktadır. Lübnan'da askeri danışmanlar, Cibuti üssünde 1.500 asker, Doğu Akdeniz'deki uçak gemisi etrafındaki hava-deniz grubu ve Hint Okyanusu'nda başka gemiler de bulunmaktadır. Bakanlık bunları kayıt altına almıyor olsa da, Fransız sanayicilerin Körfez ülkelerinin ordularına sattığı araçlara eşlik eden tüm uzmanlar ve eğitmenler de bulunmaktadır; Rafale'lerden savaş gemilerine, radarlardan füzelere, toplardan zırhlı araçlara kadar. Son olarak, gizli görevleri olan, ancak yine de var olan ve silah altında bulunanlar da var. Irak'ta bir Fransız askeri öldürüldü, diğerleri yaralandı, ancak bugün Fransız kuvvetlerinin kime veya neye ateş açtığını kim söyleyebilir?

Fransız ordusu, sözde savunma amaçlı operasyonlarında, pek çok ortaokulu yenilemek ve çok sayıda hemşire istihdam etmek yerine, savaşta yeterli miktarda para harcadı: birim fiyatı 1 milyon avro olan füzeler

ateşliyor ve Rafale'nin her uçuş saati 20.000 avroya mal oluyor. Operasyonda Charles-de-Gaulle uçak gemisi günde 1 milyon avroya mal oluyor; yani on günde devletin her yıl deniz kurtarma derneklerine ödediği miktarı harcıyor. Bu muhtemelen sadece bir başlangıç, çünkü çatışmanın genişlemesi durumunda Fransız ordusu kaçınılmaz olarak bu işin içine çekilecek. Genelkurmay şimdiden buna hazırlanıyor ve siyasetçiler savaş propagandalarını ve vatanseverlik söylemlerini hazırlıyor.

Fransız ordusundan gelen demokrasi savunması iddiası her zaman sahte olmuştur; ancak bu iddia, İran'dakinden hiçbir şekilde geri kalmayan Körfez'deki teokratik ve ortaçağ diktatörlüklerine uygulandığında, düpedüz gülünç hale gelmektedir. Eski bir sömürge gücünün anlaşmalara ve hukuka saygı göstermesi de aynı derecede yalancıdır. Katar, Kuveyt ve Birleşik Arap Emirlikleri ile yapılan karşılıklı savunma anlaşmaları, Fransız finansçılar ve sanayiciler ile Körfez'deki meslektaşları arasındaki ekonomik ve askeri bağların diplomatik ifadesidir. Bu, milyarlarca avroya ulaşan karşılıklı kârlarının garantisidir. Genel olarak emperyalist düzenle birlikte, Fransız ordusu da orada bu çıkarları savunmakta ve aynı zamanda bunları daha da artırmaktadır. (LO, 25.03.26)

Sınıf Mücadelesi Yayınları - BM ICLC - London WC1N 3XX – Fiyatı: 50 TL / 1 € / 0,50 £

İnternet Adresi: <http://www.union-communiste.org> – <http://www.sinifmucadelesi.net>

E-mail: contact@union-communiste.org

Altı aylık (6 sayı) abone fiyatı: 250 TL / 5 € / 4 £. Bir yıllık (12 sayı) abone fiyatı: 500 TL / 10 € / 8 £.